Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ	2 зр. 40 к.
на пôвъ року	1 зр. 20 к.
на чверть року	60 к.
мѣсячно	20 к.

Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр. 40 к.
на пôвъ року	2 зр. 70 к.
на чверть року	1 зр. 35 к.
мѣсячно	45 к.

Поодиноке число 3 кр.

Ч. 244. Середа 30 жовтня (11 падолиста) 1891. Рôкъ I.

Спôльнѣ Делеґаціи.

Вчера розпочались у Вѣдни засѣданя спôльныхъ Делеґацій. Въ послѣдныхъ кôлькохъ рокахъ збирались они въ червню, сего же року, задля спôзненого зôбраня ся нововыбраной Палаты пословъ, котрои сесія протягнула ся ажь до половины червня, мусѣло правительство ажь до сеи поры вôдложити скликане спôльныхъ Делеґацій.

Делеґація австрійска вôдбула перше свое засѣдане вчера о 1 год. по полудни. Засѣдане вôдкрывъ міністеръ справъ заграничныхъ, ґр. Кальнокій, а вôдтакъ выбрано одноголосно кн. Шенбурґа предсѣдателемъ австрійскои Делеґаціи, его заступникомъ дра Дейма, а секретарями: Пабстмана и Ріхтера. Предсѣдателемъ комісіи буджетовои выбрано пос. Пленера а референтомъ пос. Бѣлиньского; крôмъ того належать до сеи комісіи мѣжь иншими ще и послы Хшановскій и Яворскій.

Кн. Шенбурґъ, розпочинаючи засѣдане, выголосивъ бесѣду, въ котрôй зазначивъ, що головна ситуація политична скупляе ся въ тôмъ фактѣ, що миръ европейскій есть и на найблизшу будучнôсть забезпеченый, мимо того, що вже цѣлыми роками всѣ державы зброять ся. Бесѣдникъ зазначивъ также велику заслугу правительства въ тôмъ напрямѣ, котре стараe ся всѣми силами миръ удержати. То удержане мира есть конечне, бо рôвночасно выступають заплутанины политичнои, національнои и соціяльнои натуры, не лишь межи поодинокими державами але и въ нихъ самыхъ, котрѣ зруйнували бы Европу, пôдчасъ коли другѣ части свѣта несподѣвано дуже пôдносять ся. Безупинне зброене ся и констеляція политична надають теперѣшнымъ часамъ дуже поважный характеръ, але історія Австріи учить, що чимъ поважнѣйше було положене въ свѣтѣ, тымъ бôльше выступавъ вытревалый патріотизмъ, тымъ бôльше одушевляла народы Австріи вѣрнôсть для династіи. Кн. Шенборнъ закôнчивъ свою бесѣду окликомъ въ честь Е. Вел. Цѣсаря, котрый присутнѣ повторили.

По выборѣ віце-предсѣдателя, ґр. Дейма, доручивъ ґр. Кальнокій Делеґаціи предложеня спôльного правителства а вôдтакъ приступлено до выбору комісій. Ґр. Кальнокій подавъ опôсля до вѣдомости Делеґаціи, що Е. Вел. Цѣсарь прийме Делеґаціи дня 11 с. м.

Угорска Делеґація выбрала своимъ предсѣдателемъ ґр. Франца Зічого а віцепредсѣдателемъ Людвика Тішу. — Беотій интерпелювавъ правительство, длячого вôдступлено вôдъ звычаю, щобы одна посада шефа секціи въ урядѣ для справъ заграничныхъ була обсаджена угорскимъ горожаниномъ. Мін. Каляй заявивъ именемъ міністра справъ заграничныхъ, що вôнъ, що до заименованя шефа секціи стоить на становищи, яке зазначивъ угорскій президентъ міністрôвъ въ угорскôмъ парляментѣ; може однакожь зъ вдоволенемъ подати до вѣдомости, що оденъ угорскій горожанинъ, котрый мае до того вôдповѣднѣ здôбности, буде именованый шефомъ секціи въ міністерствѣ для справъ заграничныхъ. Вôдповѣдь сю принято однодушно до вѣдомости и приступлено до выбору комісіи.

Комісія для справъ заграничныхъ выбрала Кольомана Тішу предсѣдателемъ а Макса Фалька референтомъ. — Комісія войскова выбрала Людв. Тішу предсѣдателемъ а Стефана Раковского референтомъ. Та комісія выбрала также пôдкомісію для ревізіи харчу войскового. По довшôй дебатѣ постановлено запросити на слѣдуюче засѣдане міністра справедливости, міністра фінансôвъ и міністра справъ внутрѣшныхъ и ухвалено не установляти наразѣ предкладаный пос. Жакомъ пôдкомітетъ.

Въ австрійскôй комісіи буджетовôй выбрано ґр. Фалькейгайна заступникомъ предсѣдателя, ґр. Віндішґреца референтомъ для справъ заграничныхъ; Фалькенгайна референтомъ для звычайныхъ выдаткôвъ войсковыхъ; Яворского для надзвычайныхъ; Бѣлиньского для Босны и Герцеґовины; Ебенгоха для спôльного міністерства и найвысшого трибуналу обрахункового; Лупула для мыта; Руса для маринарки, Безецного для замкненя рахункôвъ а ґенеральнымъ референтомъ выбрано пос. Бѣлиньского. — Комісія петиційна выбрала пос. Абрагамовича предсѣдателемъ а ґр. Туна его заступникомъ. — Слѣдуюче засѣдане назначено на день 15 с. м.

Переглядъ політичный.

Пôсля дотеперѣшныхъ діспозицій вертае Е. Вел. Цѣсарь нинѣ зъ Ґеделе до Вѣдня, а завтра прийме членôвъ обохъ Делеґацій. Въ слѣдуючôмъ тыждни вôдбудуть ся въ палатѣ цѣсарскôй два обѣды дворскѣ, на котрѣ будуть запрошенѣ делеґаты.

Вернувши домôвъ.

НОВЕЛЯ

МАВРА ЮКАЯ.

(Конець.)

— О бодайже! — крикнувъ панъ Ронярь. — Що такій атаманъ усе мае знати! Барометеръ, веремя, торговѣ цѣны, діпльоматію, аквісґраньскій конґресъ, ажіо вôдъ срѣбла! Чуете! Зъ такимъ знанемъ та міністромъ можна бути! А кôлько платить вамъ маркізъ?

— Я маю пайку зъ зыску.

— Гмъ! теперь вже розумѣю. На такій способъ то зовсѣмъ проста рѣчь, сли чоловѣкъ запопадае... А кôлько такъ може на васъ припасти, пане атаманъ?

— Е, пане; того я вамъ не скажу; вы заразъ вырахували бы, кôлько несе увесь маетокъ, а потôмъ при найблизшôмъ вôдновленю контракту за посесію пôдтягнули бы и чиншь вгору. Такъ я бы свому пану лишь пошкодивъ.

— А я власне хотѣвъ бы се знати... Ану скажѣть, побачите, що я вамъ вôддячусь.

— Пане! Вы не маете для мене такои цѣнности, за котру бы я вамъ схотѣвъ зрадити повѣрену минѣ тайну.

— Ха, ха, ха! а то минѣ подобае ся, такъ бути вѣрнымъ и щирымъ, я розумѣю! Отже я немаю такои цѣнности, за котру бы вы зрадили завѣрену вамъ тайну? Я? Ронярь? А наприм'ѣрь, якъ бы я вамъ прирѣкъ вôддати доньку за васъ?

— Нѣ, пане, и тогди нѣ! — вôдповѣвъ атаманъ и вôдвернувъ ся. — Я повѣдомлю маркіза, що вы приѣхали въ гостѣ.

— Алежь, таточку, прошу васъ, майте розумъ! — сварила ся панна Меланя. — Вы заходите собѣ якъ якій мѣщухъ. Кождому чоловѣкови даете на горѣвку, а навѣть мою руку якъ якій крейцарь.

— Дурнику, то бувъ собѣ лише жартъ! Та ты чей не увѣришь на правду, щобы я тебе вôддавъ за жѣнку такому чоловѣкови. Я хотѣвъ лише троха впровадити въ клопôтъ того чоловѣчка, що вôнъ на те скаже.

— А минѣ якъ разъ подобавъ бы ся такій чоловѣкъ. Вôдъ головы до нôгъ ходяча щирôсть, не пôдкупный и вѣрный — самѣ прикметы, котрѣ нинѣ тяжко де здыбати. Такій чоловѣкъ бувъ бы и добрымъ мужомъ.

— Припустѣмъ, припустѣмъ, и скоро колись будешь мати на вôдданю покоѣвку, то я не забуду на сього пана. Але я бы хотѣвъ лише знати, вôдки такій хлопъ, въ юхтовыхъ чоботахъ, знае, що черезъ замкнене аквісґраньского конґресу упаде ажіо вôдъ срѣбла, коли я самъ сего не знаю; я, котрого знанемъ и ремесломъ якъ разъ отсе бути повинно! Теперь панове атаманы учать ся высшои діпльоматіи, політики, а навѣть фінансовости. Се дуже цѣкаве.

— Я въ тôмъ находжу ще щось цѣкавѣйше, — сказала панна Меланя. — Вы не уважали, якъ той атаманъ дуже подабае на того коваля, що прибивавъ мому коневи нову пôдкову?

— Ага! Вôнъ такъ подабае на него, якъ коваль зновъ на того парубка, що насъ завѣвъ зъ поля до села.

— Якъ бы такъ не дивити ся на одѣжь та на змѣнчиву краску лиця, то можна бы присягнути, що всѣ три — одинъ и той самъ чоловѣкъ.

— Куды ты сягнула? Не туды. На селѣ бувають усѣ люде собѣ такъ подôбнѣ, що тяжко ихъ вôдрôжнити. Суть села, де усѣ мешканцѣ мають такъ позадиранѣ носы, ажь имъ тамъ дощь затѣкае; въ иншихъ селахъ зновъ мае каждый голову довгу якъ ґітара. Впрочôмъ чомужь бы то не мали бути усѣ три собѣ браты? Коли одинъ зъ нихъ, що говоривъ о аквісґраньскôмъ конґресѣ, вышовъ на атамана, то може мати брата, що мае таланъ лише до ковальства. Я самъ маю брата, що.... але говорѣмъ лѣпше о чѣмсь иншôмъ.

Межинародна конференція для ревізіи реґуляміну австро-угорскихъ и нѣмецкихъ зелѣзниць, покôнчила вже свои працѣ, котрымъ проводивъ шефъ секціи Віттекъ.

Дръ Маттушъ обговорюючи въ ческôмъ клюбѣ пунктации ческо-нѣмецкои угоды, заявивъ, що було-бы дитиньствомъ казати, будьто бы въ тыхъ пунктаціяхъ не було жадного хôсна для Чехôвъ.

Зъ Праги доносять, що въ недѣлю вечеромъ вертало около пятьсотъ студентôвъ, ремѣсничихъ помôчниковъ та термінаторôвъ зъ Бѣлои горы, де вôдбували ся демонстраціи зъ нагоды роковинъ битвы въ 1620 р. Прибувши до Смѣхова задержалась товпа передъ нѣмецкою школою, а якійсь технікъ крикнувъ: „pereat (прочь) нѣмецка школа!“ а за нимъ повторила и собѣ цѣла товпа. Коли техніка хотѣла поліція арештувати, стражники поліційнй мусѣли схоронити ся до одного дому та тамъ вычѣкувати помочи. Товпа почала бити палицями и добувати ся въ браму, однакъ прибувъ бôльшій вôддѣлъ поліціи, ворохобникôвъ розôгнавъ, а пять зъ нихъ арештовано, именно: двохъ слухачѣвъ университету, одного техніка, що першій кричавъ: „прочь“, оденъ слухачь промысловои школы, а оденъ челядникъ теслярскій.

Бюро Райтера доносить, що россійскій міністеръ справъ заграничныхъ, Ґірсъ, поѣде незабавомъ на кôлька днѣвъ до Парижа, змушеный до того пересадными вѣстями о причинахъ та наслѣдкахъ его гостины въ Монци. Въ тôй самôй справѣ розôйшла ся вѣсть изъ Парижа, що тамъ сподѣвають ся Ґірса на завтра, що вôнъ побуде тамъ кôлька днѣвъ и що буде видѣти ся зъ міністромъ справъ заграничныхъ, Рібoтомъ.

Въ Парижи панує загальне переконанє, що становище кабінету єсть поважно захитане. Особливожь умѣренно-республиканьскй дневники выражають ся о тôмъ зъ далекосягаючою обавою. Temps н. пр. пише: „Клемансо пôднявъ ся наново ролѣ, котру гравъ такъ по майстерски черезъ десять лѣтъ. Радикалы зôрвали патріотичну угоду и подають руку правици, абы повалити міністерство.“ Дальше жалує Temps, що се дѣє ся ледви въ три мѣсяцѣ по кронштадскихъ маніфестаціяхъ, котрй привернули Франціи давне становище. Скрайнй партіи змагають до того, абы все знищити. Journal des Débats каже, що „непевну ситуацію выкликала слабосильность правительства. Для приподобы радикаламъ введено слѣдство проти архіепископа Ґут-Суляра, а въ нагороду за те радикалы користають зъ невдоволеня правицѣ, щобы зъ нею злучити ся и повалити кабінетъ.“ Дальше каже той дневникъ, що „одвѣчальность за нарушенє внутрѣшного спокою спадає на Клеманса и его партію, бо то вôнъ подавъ першій окликъ до борбы.“

Въ заграничныхъ дневникахъ кружляє вѣсть, що Ґірсъ старавъ ся всѣми силами допровадити до зъѣзду царя зъ цѣсаремъ Вільгельмомъ; а що се не повело ся, то становище его має бути черезъ те загрожене.

Бувшій россійскій аташе войсковый у Вѣдни, ґен. Кавльбарсъ, оголосивъ обемє, бо въ 242 сторôницѣ дѣло о арміи австро-угорскôй. Армію ту характеризує яко мôцне спряженый орґанізмъ и заявляє, що она теперь зовсѣмъ не тота, що була въ 1866 р. На выпадокъ мобілізаціи, пѣхота станула бы вже пятого дня готова до бою, артілерія и войско инжінеріи семого дня, а кавалерія вже другого дня по выданю росказу мобілізаційного. Всѣ орґанізаціи позадъ чиннои арміи станули бы въ рядахъ боєвыхъ найпôзнѣйше девятого дня. Треба отверто признати — пише ґенералъ Кавльбарсъ, — що австрійска армія въ нинѣшнôмъ станѣ занимає одно зъ першихъ мѣсць середъ европейскихъ вôйскъ. Єсть она дуже поважнымъ противникомъ и однымъ зъ головныхъ елементôвъ для полагодженя квестіи межинароднои. Особливожь хвалить артілерію и ставить высоко корпусъ официрскій. Офицеры суть знаменито пôдготовленй, енерґічнй и вôддають ся зъ запаленємъ заводовôй працi, въ чѣмъ присвѣчує имъ примѣромъ загально улюбленый Монархъ. Такій лишь корпусъ официрскій розвязує загадку, що мимо рôжнородности елементôвъ народныхъ, тота армія находить ся въ станѣ вдоволяючôмъ.

Новинки.

— **До вѣдомости нашихъ читателѣвъ** подаємо, що въ однôмъ изъ найблившихъ чиселъ нашои часописи пôчнемо друкувати въ фейлєтонѣ перекладъ дуже гарного и займаючого оповѣданя, польского писателя, Абґаръ-Солтана, пôдъ заголовкомъ „При стрѣлецкôй ватрѣ“ взятого зъ житя нашихъ Гуцулôвъ. Способъ и форма переведеня того оповѣданя а не меньше и самъ предметъ суть въ высокôмъ степени розцѣкавлюючй. Палку вдачу Гуцула и его характеръ представивъ авторъ въ сѣмъ оповѣданю такъ по майстерски, що его можна смѣло поставити на рôвни зъ такимъ знатокомъ того гôрского племени нашого, якъ бувъ Федьковичь. Оповѣданє, котре авторъ въ оригіналѣ присвятивъ свому сердечному приятелеви, Стефанови Нѣментовскому, друковало ся сего року въ однôй и зъ найлѣпшихъ белєтристичныхъ часописей польскихъ, въ выходячôмъ въ Краковѣ Świat-ѣ, котрый недавно тому дôставъ на парискій выставѣ часописей дипльомъ призначеня и медаль.

— **Преосв. еп. Юліянъ Куйловскій** прибуде дня 12 с. м. до Станіслава и обôйме торжественно свôй епископскій престолъ. На двôрци повитає Преосвященного духовеньство, політичнй и автономічнй власти, а вôдтакъ наступить торжественный въѣздъ до мѣста.

— **Перенесеня.** Ц. к. краєва Рада школьна перенесла учителя мужескои школы им. св. Мартина, Іосифа Танчаковского на власне прошенє до мужескои школы им. Пирамовича у Львовѣ. — Ц. к. Дирекція почтъ и телєґрафôвъ перенесла почтового експедієнта Людвика Кльочковского зъ Тарнова до Дрогобича.

— **Народный театръ рускій** выставить въ Коломыи дня 10 с. м. на доходъ артиста и режисера п. С. Яновича нову на нашôй сценѣ 5-актову комедію Карпенка-Карого „Мартинъ Боруля“. Въ промѣжактахъ вôдспѣває панна Ф. Кравчукôвна украиньску пѣсню: „Скажи менѣ правду, мôй милый ковачe“, до котрои музику мавъ скомпонувати о. Воробкевичь; на закôнченє вôддеклямує п. С. Яновичь Федьковичеву поему „Правникъ у Таковѣ“.

— **Зъ рускихъ товариствъ.** На засѣданю выдѣлу товариства Просвѣты у Львовѣ дня 19 жовтня принявъ выдѣлъ 7 новыхъ членôвъ, ухваливъ давати ажь до вôдкликаня товариству „Академічне Братство“ 10 зр. мѣсячно на хату и друкувати для дѣтей „Молитвенникъ, 5-те выданє“, въ 30 тысячь примѣрникахъ а о зладженє бôльшого молитвослова вôднести ся до о. Слюсарчука, гр. кат. пароха въ Радôвцяхъ на Буковинѣ. — На загальныхъ зборахъ тов. „Бурса“ им. св. о. Николая въ Перемышли“ дня 27 жовтня выбрано на голову судового сов. п. Льва Шеховича, на заступника головы крил. о. Ивана Войтовича, на секретаря дра Т. Кормоша, на касієра директ. Гр. Цеглиньского, господарями Ант. Негребецкого, о. М. Мрица и С. Кочиркевича; до выдѣлу ще увôйшли: Ив. Матковскій, Д. Левкевичь; на заступникôвъ выдѣловыхъ: В. Малярkевичь, Д. Зарицкій и о. В. Кôндрацкій. Управителемъ Бурсы выбрано дра́нда Льва Левицкого.

— **Для ужитку въ семінаріяхъ учительскихъ** апробувавъ п. Міністеръ просвѣты пôдручникъ п. в. „Geografia powszechna, podręcznik dla seminaryów nauczycielskich, napisał L. Tatomir. Lwów 1890, kurs I.“; цѣна 1 злр.

— **Новый будынокъ судовый** посвячено онногди въ Ярославѣ. Въ торжествѣ посвяченя взяли участь власти судовй и правники мѣста Ярослава.

— **Змѣна властителя.** Добра Ожомля, въ повѣтѣ яворôвскôмъ купивъ вôдъ дра Стемпиньского князь Юліянъ Пузина.

— **Спроневѣренє.** Концииістъ дирекціи скарбу въ Станіславовѣ, п. Людвикъ Ґронецкій, выкрывъ въ станіславôвской горѣльни званôй „Пôднехайло“ значне

V.

Маркізъ отворивъ самъ дверѣ вôдъ передпокою своимъ достойнымъ гостямъ.

— Перепрашаю васъ, тысячь разъ васъ перепрашаю, що я давъ ждати на себе, бо я самъ дома, а уся служба въ поли при роботѣ.

Панъ Роняръ мало не упавъ зъ задиву.

— Вашъ слуга...

— Вы мене може зовсѣмъ не пôзнаете? Може, що я теперь вусъ и бороду ношу?

— Де тамъ, я занадто добре васъ пôзнаю! Мы лишь отщо разомъ говорили. Лишь або вы, пане маркізе, були атаманомъ, або атаманъ бувъ маркізомъ, бо мое око одно до другого такъ неподôбне, якъ вы оба до себе.

— Я вамъ дуже вѣрю, бо той атаманъ, то однымъ однѣсенькій сынъ мого батька.

— Черезъ що вы оба въ однôй особѣ! Ну, теперь розумѣю тоту превелику вѣрнôсть вашого атамана. Щобы булижь вы чули, якъ васъ моя донька за тоту велику вѣрнôсть славила!

— Алежь таточку, майте розумъ!

— Нина! Се якъ разъ добре зъ васъ, що не держите нѣякого атамана, ай самй добра дозираєте. Такимъ чиномъ може атаманъ легко знати тайны аквісґраньского конґресу. Се я уже зовсѣмъ розумѣю и хотѣвъ бымъ ще лишь знати, чи той коваль, що не хотѣвъ брати на горѣвку, не дуже щось такъ далекій — якъ же бы то сказати, — щось чи не молочный то вашъ братъ, бо и той зовсѣмъ чортôвско на васъ подабає.

— А той такожь має повне право бути подôбнымъ до мене, бо и вôнъ є лишь однокій сынъ мого батька.

— Не може бути! То се вы були, що коневи моеи дочки прибивъ нову пôдкову?

— Видима рѣчь, що се я бувъ.

— Той окопченый, саджею зачорненый челядникъ, въ скôрянôмъ фартусѣ и скôрянôй шапцѣ?

— Ковальске ремесло потребує такого убору.

— Той, що минѣ зъ пятифранковки выдавъ чотири и пôвъ франка?

— То дуже чесный заробокъ, чомужь має хто иншій заробити? Крôмъ того має коваль въ господарствѣ богато до дѣла, а хто працѣ не лякає ся, той може чесно собѣ кусень хлѣба роздобути.

— Ну, се нечувана рѣчь! Таке щось у Франціи ще ся не трафляло. Маркізъ, щобы у властителя посѣлостей своихъ власныхъ предкôвъ бувъ посесоромъ, атаманомъ и ковальомъ въ однôй особѣ и всѣ службы такъ знаменито робивъ! Я теперь зовсѣмъ не подивую ся, сли минѣ скажете, що и той парубокъ, въ деревяныхъ трепкахъ и соломянôмъ капелюсѣ, що набиравъ вôзъ, а потôмъ провадивъ насъ до кузнѣ, такожь нѣхто не бувъ иншій, якъ лишь самъ панъ маркізъ, у власнесенькôй особѣ!

— Та, коли вы вже и самй вгадали, не буду вамъ перечити.

— А бодайже! Такихъ людей не найдете бôльше, и шкода бы, щобы вымирали. Знаете що, пане маркізе? Вы маете чотири окремй уряды, а зъ кождымъ пораете ся дуже легко. Чи не могли бы вы приняти ся ще и пятого? Якъ парубокъ давъ моѣй Меланѣ китицю дикихъ рожь, а она каже: Жѣнцѣ того парубка мушу завидувати... Не дайте ѣй довго бути завистною. То бувъ бы пятый урядъ.

— Алежь таточку — скрикнула зъ перестрахомъ панна Меланя.

— Чи вы при споднa розумѣ? Якъ можу бути жѣнкою чотирохъ мужѣвъ?

Але таки згодила ся.

* * *

Отсе правдивый трафунокъ; але не гадайте собѣ, щобы вôнъ ще разъ де лучивъ ся.

Перевѣвъ *П. П—жинъ.*

спроневѣрене. Горѣльня ся належить до спôлки Спіндлера и Мільштайна. Слѣдство веде ся и, якъ доносять часописи, скарбъ державный забезпечивъ уже свои страты.

— **Кара смерти.** Трибуналъ краковского суду, на пôдставѣ ореченя судьѣвъ присяжныхъ, засудивъ оногди на кару смерти черезъ повѣшене Людвика Натонка, 35-лѣтного господаря въ Заґужанъ, жонатого але бездѣтного, за потайне убійство свого вôтчима, Казим. Солецкого. А пôшло имъ о кусень поля, за котрый Солецкій—уже заплативъ, а Натонекъ заплатить головою. Натонекъ самъ признавъ ся, що ударивъ Солецкого кôлька разôвъ жорнôвкою въ голову, щобы его убити.

— **Лѣта лѣтами, а серце серцемъ.** Якась властителька дому въ мѣсточку Садаґурѣ на Буковинѣ, Марія Вімпертъ, стара баба, 55 лѣтъ — та залюбила ся въ молодôмъ драґонѣ а передъ кôлькома мѣсяцями и вôддала ся за него. По якôмсь часѣ приступило до старои: почала пôдозрѣвати свого молодого чоловѣка, а потôмъ зъ зависти, котра мала мати свою оправдану причину — повѣсила ся оногди въ своѣй хатѣ. Чи молодый вдовець дуже плакавъ за своєю жѣнкою-матусею — не знати.

Всячина.

— **Якъ скоро можна ѣхати зелѣзницею?** Не разъ можна почути, якъ люде жалують ся, що поѣзды идуть теперь на зелѣзницяхъ за поволи. Нѣхто не зважае, що давнѣйше на добрôй дорозѣ робило ся добрыми кôньми по бôльше, якъ двѣ милѣ або 15 кільометрôвъ на годину. Та и перші машины зелѣзничі не ѣхали скорше, ажь коли придумано зелѣзні шины пôдъ машину и возы, можна вже було ѣхати два разы такъ скоро, якъ кôньми на звычайнôй дорозѣ. Скорше не можна було ѣхати для того, що колеся машины и возôвъ обертали ся доокола осей и длятого при скоршôмъ бѣгу не держались шинъ, оси вытирали ся зъ одного боку, а до того ще не можна було придумати доброго смаровила; тверде лѣпило ся до оси и утрудняло ѣзду, плынне розбрыскувало ся на всѣ боки. Ажь коли прикрѣплено колеся до оси такъ, що они вже разомъ зъ осею-обертають ся въ панвѣ, прикрѣпленôй до воза и коли улѣпшено машину, можна було ѣхати на годину не 30, але вже 60 до 70 кільометрôвъ. Въ Нѣмеччинѣ позволено навѣть ѣздити 90 кільометрôвъ, значить ся 10 миль на годину. Въ Европѣ ѣздять найскорше ті поѣзды, що ходять межи Анґлією а Шкоцією; они роблять на годину 99 кільометрôвъ. Поѣзди на зелѣзници межи Брістолемъ а Екстеромъ роблять мѣсцями по 128 кільометрôвъ на годину, а на лініи межи Йоркомъ а Единбурґомъ ѣздять поѣзды навѣть по 140 кільометрôвъ, значить ся, майже 20 миль на годину.

Звычайно можуть поѣзды на зелѣзницяхъ робити що найбôльше сто кільометрôвъ на годину. Настае пытане, яка есть найбôльша скорôсть, зъ якою можуть поѣзды зелѣзничі ѣздити. На то пытане вôдповѣдае проф. Гостковскій въ своѣй розвѣдцѣ о скорости ѣзды на зелѣзницяхъ, помѣщенôй въ Frankf. Ztg., що найбôльша скорôсть могла бы дôйти до 5 сотъ кільометрôвъ на годину. Зъ такою скоростію можна бы въ Парижа до Константинополя заѣхати до 6 годинъ; нинѣ треба на ту ѣзду ажь 64 годинъ. Длячогожь ѣздимо такъ поволи, коли можемо такъ скоро ѣздити? На то вôдповѣдь така: Подумаймо собѣ, що льокомотива була бы збудована зъ якогось такого матеріялу, котрый бы не мавъ зовсѣмъ ваги и що она стояла бы на шинахъ. Колибъ отже пара стала обертати еи колеся, то они обертались бы на однôмъ мѣсци, бо межи ними а шинами не було бы силы, котру звемо причѣпливостію (адгезією). На машину треба бы доти накладати якусь вагу, доки бы ажь еи колеся не стали чѣпати ся шинъ; маленькій лишь тягарь, котрый бы выкликавъ силу причепливости, бувъ бы достаточный, абы машина рушила зъ мѣсця. Але матеріялъ, зъ якого буде ся машина и возы (сталь и зелѣзо) суть значно тяжші, якъ той найменшій тягарь, що выкликуе силу причѣпливости и длятого треба значной силы, щобы той тягарь порушити. Часть силы руху треба отже ужити на двигнене того тягару. Зъ того выходить, що найбôльша сила, зъ якою наша льокомотива може ѣхати, выносить найвысше 180 кільометрôвъ на годину, скорôсть, зъ якою можна бы въ 16 годинахъ заѣхати зъ Парижа до Константинополя.

Длячогожь треба зъ Парижа до Константинополя ѣхати ажь чотири разы такъ довго? Рѣчь проста: колибъ наша льокомотива мала такій матеріялъ, потрѣбный до выкликуваня руху, котрый бы нѣчого не важивъ, то могла бы робити на годину 180 кільометрôвъ; але що льокомотива мусить возити за собою воду, вугле и дерево, котре прецѣ щось важить, то она черезъ то не може на годину бôльше робити якъ лишь 150 кільометрôвъ або 20 миль. Єсть то скорôсть, зъ котрою можна бы заѣхати зъ Парижа до Константинополя въ 20 годинахъ — розумѣе ся, не задержуючись нѣгде по дорозѣ.

Колижь можемо ѣхати зелѣзницею на годину 150 кільометрôвъ, чомужь ѣдемо, що найбôльше 100 кільометрôвъ або и менше? А отъ чому: чимъ скорше мае ѣхати льокомотива, тымъ бôльші мусять бути ті цилиндры зъ боку, въ котрыхъ пара пре на сувачь и за помочею него обертае колеся вôдъ льокомотивы. Колибъ н. пр. льокомотива, що важить 20 тысячѣвъ кільоґрамôвъ, мала робити на годину 150 кільометрôвъ, то кождый зъ тыхъ цилиндрôвъ зъ боку мусѣвъ бы бути 1 метръ и пяту часть метра довгій, широкій и высокій, або въ промѣрѣ мусѣвъ бы мати бодай пôвтора метра. Колижь ще зважить ся, що колеся такои льокомотивы мусѣли бы бути бôльше якъ три метры высокі и що тыми колесями можна бы ѣхати лишь на такихъ закрутахъ зелѣзницѣ, що довгі на бôльше якъ 2 кільометры (на меншихъ закрутахъ могла бы машина а зъ нею и возы вывернути ся;) коли дальше зважить ся, що поѣздъ треба здержати въ руху бодай на 200 метрôвъ передъ якимъ мѣсцемъ, а скороѣдучій поѣздъ можна бы здержати що найбôльше на пôвъ кільометра, вôдъ якого мѣсця, — то стане ясно, длячого правомъ наказано не ѣздити зелѣзницями скорше, якъ 90 кільометрôвъ або 12 миль на годину.

Господарство, промыслъ и торговля

Торгъ збôжемъ.

10 Падолиста	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшеница	10·—10·80	10·—10·75	9·75 11·—	10·—11·—
Жито	9·——9·50	8·90—9·40	9·——9·50	9·25—9·60
Ячмѣнь	6.——8·—	5·90—7·—	5·80—7·—	6·——6·50
Овесъ	6·50—7·10	6·35—6·80	6·——6·70	6·50—7·20
Горохъ	6 — 10·—	6·— 11·—	6·— 11·—	6·— 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14·50	13·—13.-	3·—13·25	13·—13·50
Хмель	55·—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40·—46 —	40·—45·—	40·—45·—	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	19·7020·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукуе ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60 — за 56 кильо.

† Посмертні вѣсти.

О. Григорій Бѣлевичь, парохъ Фирлѣєвки, деканата унѣвского, упокоивъ ся въ понедѣлокъ мин. тыждня въ 63 роцѣ житя, а въ 37-ôмъ священьства. Вѣчна ему память!

О. Данило Крупка парохъ въ Пôдбôрцяхъ, коло Винникъ, совѣтникъ консисторскій, щирый народолюбець, упокоивъ ся въ 64-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ему память!

О. Омелянъ Баньковскій, бувшій канцлеръ консисторіи въ Холмѣ и професоръ тамошнои духовнои семинаріи, а въ остатныхъ рокахъ капелянъ рôльничихъ школъ въ Дублянахъ, померъ 7 с. м. у Львовѣ.

Вôдозва до Русинôвъ околиць Рогатина.

Черезъ вѣкову недолю занидѣвъ нашъ нарôдъ тѣлесно и духово. Помарнѣла его доля.

Палаючи правдивою любовію до народу, щирі патріоты загадали потрудитись для того народу, и зъ жаромъ молодечимъ вели тяжку роботу просвѣтну до теперь зъ повнымъ пожертвованемъ. Великому ихъ дѣлу высказавъ признане Найяснѣйшій нашъ Монархъ, а не менше у вдячнôй памяти захове ихъ имена тямуча просвѣчена часть нашого народу.

Щобы тая робота була тымъ бôльше експанзивна, щобы ясне сонце просвѣты озарило и оживило й наймеешого брата въ найдальшôй закутинѣ, почали ся завязувати по нашôмъ краю филіи тои робôтнѣ просвѣтнои и таку філію — філію товариства „Просвѣта“ — загадавъ кружокъ людей нашого округа заснувати у себе, щобы тымъ улекшити бодай троха центральному выдѣлови въ его просвѣтныхъ заходахъ и обгорнути тепломъ любови нашого молодшого брата.

Старинный городъ нашого Пôдгôря, Рогатинъ, кличе до поодинокихъ селъ и мѣсточокъ, найблизшихъ до его серця, щобы горнули ся до него. Кождый, у кого бе руске серце, хто не стративъ надѣѣ на лучшу долю народу руского, нехай спѣшить на спôльну нараду на день 11 н. ст. падолиста с. р. Отцѣ духовні, Богомъ звані провôдники народу, учителѣ, мѣщане, селяне, всѣ а всѣ горнѣть ся, еднаймо ся и працюймо для добра загального, ратуючи безталанну нашу батькôвщину. Огнищемъ любови народнои, роботы народнои, най буде філія „Просвѣты“ въ Рогатинѣ.

Зъ Богомъ до дѣла!

Телеграмы.

Вѣдень 10 падолиста. Его Вел. Цѣсарь приѣде въ середу рано зъ Ґеделе, прийме того дня въ полудне делеґаціи, въ четверъ вечеромъ выѣде зновъ до Ґеделе, а вôдтакъ дня 18 с. м. приѣде зновъ до Вѣдня на вѣнчане Архікн. Людвики.

Цетинє 10 падолиста. Скодарскій ґубернаторъ почавъ вôдбирати Албанцямъ всякого рода карабіны зъ выимкою тыхъ, які они дôстали вôдъ ґубернатора.

Бѣлградъ 10 падолиста. Зъ нагоды срѣбного весѣля царскои пары, вôдбувъ ся вчера молебень, на котрôмъ були реґенты, міністры и цѣле тѣло дипльоматичне. Короля не було, зъ обавы передъ дїфтеріею. Король и реґенты выслали царскôй парѣ ґратуляційну телеґраму.

Міляно 10 падолиста. Мін. Рудіні мавъ вчера въ театрѣ делля Скаля велику політичну бесѣду, въ котрôй сказавъ, що найблизшій буджетъ выкаже 140 міл. ощадности, рôвновагу осягнено и не треба буде позички. Бесѣдникъ зазначивъ, що супротивъ папства, котре принимае иногдѣ грôзну поставу, буде правительство придержуватись традиційнои політики; задля малыхъ приключень не буде парляментъ дискутувати надъ конституцією державы и не нарушить закона ґаранційного. Въ Африцѣ придержуесь правительство розважнои політики. Рудіні высказавъ повну надѣю, що миръ буде удержаный, бо всѣ монархи руководять ся великою умѣренностію, позаякъ они переконані, що навѣть запевнена побѣда не зрôвноважила бы тои школы, яку наробила бы борба. Союзы въ нашихъ часахъ служать лишь до власнои обороны; правительство думае, що черезъ вôдновлене тридержавного союза скрѣпило ся мирный станъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.